

Arrest

nr. 165 922 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. CLYMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 23 september 2013 samen met haar echtgenoot (RvV 183 255) en haar zes kinderen België is binnengekomen, diende op 23 september 2013 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 november 2015 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 30 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 11/10/2013

U werd gehoord op 4 november 2013 van 12u14 tot 13u20 door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat Meester Philip Clymans was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Tadjiekse origine en u bent afkomstig uit de stad Kabul.

Toen uw echtgenoot, G. A. G. (...) 11 jaar was begon hij voor zijn vader, die buschauffeur was, als conducteur te werken. Na zijn legerdienst nam hij de bus van zijn vader over en werkte hij zelf als buschauffeur. Hij werkte voor het transportbedrijf Javid, dat later zijn naam veranderde in Javidan, en naast personenvervoer moest hij na een tijdje met zijn bus ook goederentransport verzorgen tussen Kabul en verschillende Afghaanse steden.

Op 10 asad 1392 (of 1 augustus 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) was hij met zijn bus onderweg naar Mazar-e Sharif om daar goederen af te leveren toen stenen de weg blokkeerden in Bagha Shamal. Hij droeg zijn conducteur, Aziz, op om de weg vrij te maken toen vier mannen de weg opkwamen en hem geboden zijn bus opzij te zetten en met hen mee te gaan. Uw echtgenoot ging hier niet onmiddellijk op in maar verzette zich. Hierna sleurden de mannen hem uit zijn bus en namen ze hem onder dwang een honderdtal meter verder mee naar een boomgaard waar nog eens drie mannen waren. Eén talib bleef bij zijn conducteur aan de bus. Uw echtgenoot werd voorgesteld aan hun leider, Qari Ghulam Saghi. Eerst waren de mannen kwaad dat hij niet vrijwillig met hen was meegegaan. Vervolgens vertelde de leider uw man dat hij explosieven moest meesmokkelen naar Mazar-e Sharif. Daar aangekomen zou hij dan verdere instructies krijgen.

Aanvankelijk verzette uw man zich hiertegen en smeekte hij hen om hem met rust te laten aangezien hij een gezin had. Daarna werd hij geslagen en met de dood bedreigd. Toen werd hij bang en stemde hij in met wat de mannen van u eisten. Ze vroegen hem om zijn conducteur met de walkietalkie te contacteren en hem op te dragen ruimte te maken in zijn bus voor de explosieven. Uw man deed dit. Vervolgens keerde hij met de mannen en hun lading, twee zakken en één koffer, naar de bus terug. De lading werd in de bus geladen en ondertussen toonden ze uw man nog filmpjes van onthoofde chauffeurs om hem te waarschuwen wat er met hem zou gebeuren indien hij hun bevelen niet opvolgde. Ze vroegen hem ook om zijn telefoonnummer en zeiden dat hij in Mazar-e Sharif telefonisch zou worden gecontacteerd.

Hierop vervolgden uw echtgenoot en zijn conducteur hun busreis. In Samangan stopten ze zoals gewoonlijk aan een restaurant om te ontbijten. Uw man liet de bus daar echter achter op een afgesloten parkeerplaats, onder het mom dat hij defect was en dat hij later zou worden hersteld. Hij nam zelf een taxi naar Kabul en de conducteur ging naar Mazar-e Sharif.

In Kabul ging uw echtgenoot meteen naar zijn schoonbroer, uw broer, vanwaar hij met u belde. Zonder te vertellen wat hem was overkomen, droeg hij u op naar uw broer te komen met de kinderen en geld en juwelen mee te nemen. Toen u aankwam vertelde hij u wat er gebeurd was en dat jullie het land moesten ontvluchten.

U verbleef nog een viertal dagen bij uw schoonbroer, van wie uw echtgenoot geld leende om de reis te helpen bekostigen. Op 15 asad 1392 (of 6 augustus 2013), verliet u met uw gezin Afghanistan.

U kwam in België aan op 23 september 2013 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt uw echtgenoot volgende documenten voor: uw taskara van uw echtgenoot; uw taskara; uw rijbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, G.A.G., ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolging vreesde vanwege de taliban en de Afghaanse autoriteiten. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u naast uw rijbewijs geen enkel ander document kunt voorleggen dat uw werkzaamheden als buschauffeur kan staven, hoewel u sinds uw achttiende als buschauffeur hebt gewerkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2013, p. 6). Bovendien vermeldt het rijbewijs dat u voorlegt enkel dat u personenvervoertuigen en lichte vrachtoertuigen mag besturen. Er staat op aangeduid dat u geen bussen mag besturen die meer dan acht plaatsen hebben. Nochtans is het model 303 van Mercedes waarvan u beweert eigenaar en bestuurder te zijn geweest, een volwaardige bus waarin u, naast goederen, ook dertig tot veertig passagiers in kon vervoeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Daarnaast bevat uw relaas betreffende de gebeurtenissen van 10.05.1392 een aantal tegenstrijdige en inconsistente elementen. Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal stelt dat de taliban u dadelijk nadat ze hun beklag hadden gedaan over het feit dat u niet vrijwillig met hen was meegegaan, vroegen om explosieven te smokkelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15). Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u immers op geen enkel moment het woord explosieven in de mond genomen. U zegt tijdens dat interview dat de taliban u vroegen om “een paar dingen” naar Mazar-e Sharif te brengen en dat iemand u daar zou bellen om te zeggen wat u met “de spullen” moest doen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2). Op geen enkel punt tijdens dit interview specificeert u om welke spullen of dingen het precies gaat. Indien de taliban u werkelijk hadden opgedragen om explosieven te vervoeren is het vreemd dat u dit niet al tijdens uw eerste interview vermeldt, aangezien het een cruciaal element in uw asielaanvraag betreft.

Ook legt u inconsistente verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen. Zo is het doorheen uw verklaringen niet duidelijk wanneer de taliban u precies de filmpjes toonden van de onthoofde chauffeurs. Zo stelt u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat de filmpjes u dichtbij de wagen werden getoond, vlak voor uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 14). Dit gebeurde dus nadat u al had ingestemd om de explosieven te vervoeren en nadat u via de walkietalkie met uw conducteur had gesproken. Nochtans blijkt uit uw interview bij DVZ dat dit filmpje u werd getoond nadat de taliban u hadden gevraagd om mee te werken, maar voordat u met de taliban had ingestemd en voordat u met uw conducteur sprak (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 3).

Bovendien is het niet duidelijk wat er precies met de conducteur is gebeurd toen u door de taliban werd meegenomen. Bij het CGVS stelt u dat één van de vier talibs die u hadden tegengehouden bij uw conducteur aan de bus achterbleef, terwijl de drie anderen u tot bij hun leider brachten (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Tijdens uw gehoor bij DVZ is hiervan echter niets terug te vinden. Daar stelt u enkel dat uw conducteur bij de bus bleef, maar rept u met geen woord over een talib die bij hem zou zijn achtergebleven (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2 en 3). Op de vraag of de taliban uw conducteur met rust lieten, antwoordt u vervolgens expliciet ja. Gevraagd waarom de taliban hem dan ongemoeid lieten, zegt u dat zij toch wisten dat hij maar de conducteur was en moest luisteren naar wat u zei (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 3).

Ook legt u enigszins verschillende verklaringen af over wat u precies zei tegen de verantwoordelijke van de parking aan het restaurant in Samangan waar u na uw aanvaring met de taliban uw bus achterliet. Zo stelt u tijdens uw interview bij DVZ dat u aan de parkeerwachter vertelde dat u onderdelen zou gaan halen voor uw bus (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 3), terwijl u voor het CGVS beweert dat u een mecanicien zou gaan zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 16). Het is vreemd dat u over de details van uw persoonlijk vluchtrelaas dergelijke inconsistente verklaringen aflegt.

Niet alleen zijn sommige van uw verklaringen voor DVZ tegenstrijdig of niet consistent met de verklaringen die u voor het CGVS aflegt, daarnaast zijn uw verklaringen voor het CGVS op sommige punten ook tegenstrijdig met elkaar. Zo stelt u aanvankelijk tijdens het interview dat u tijdens de busrit naar Samangan wel vertelde aan uw conducteur wat er met u gebeurd was, maar niet wat er in de zakken zat en dat u uw conducteur enkel vroeg om te hopen dat niets of niemand u nog zou tegenhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Later in het interview beweert u echter dat u hem wel vertelde dat u explosieven moest smokkelen en dat u ook zei dat u hoopte dat er niets zou ontploffen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is bijzonder opmerkelijk dat u eerst stelt dat u uw conducteur niet op de hoogte bracht van de explosieven en even later beweert dat u dit wel deed. Dat u er niet in slaagt over een dergelijk belangrijk detail binnen uw asielaanvraag binnen één en hetzelfde interview consistente verklaringen af te leggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw volledige relaas.

Daarnaast is het ongeloofwaardig dat u tijdens de busrit naar Samangan wel praat over wat er u was overkomen, maar niet over wat er in tussentijd met uw conducteur gebeurde. Dat uw conducteur u dit zelf niet spontaan vertelde is op zich al opmerkelijk, maar dat u hiernaar ook niet vroeg is des te onwaarschijnlijker (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17).

Ten slotte is het ook vreemd dat u pas tijdens uw interview bij het CGVS vermeldt dat u naast de taliban ook de Afghaanse overheid vreest (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2 en zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Indien u ook werkelijk de Afghaanse overheid vreest, is het vreemd dat u dit niet dadelijk tijdens uw eerste interview bij DVZ vermeldde toen u gevraagd werd wat u vreest dat er bij uw terugkeer in uw land zou gebeuren.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara en de taskara van uw echtgenote bevatten enkel informatie omtrent uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.”

Aangezien u zich in het kader van uw asielverzoek baseert op dezelfde feiten kan er in uw hoofde evenmin worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de

onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.G.G. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 165 921 van 15 april 2016 de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest is gemotiveerd als volgt:

"2.1. In een eerste en tweede middel betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft. Verzoeker legt vooreerst uit dat hij wel andere documenten kan voorleggen dan een rijbewijs en dat zijn rijbewijs weliswaar niet toelaat om een bus te besturen, maar dit bij een eventuele controle enkel leidt tot het betalen van een kleine financiële vergoeding als smeergeld. Dit is de gangbare praktijk. Hij verwijst verder naar een aankoopbewijs van de bus en naar een reeks foto's waarop hij te zien zou zijn als buschauffeur (verzoekschrift, stukken 3 en 4). Daarna gaat verzoeker in op zijn verklaringen aangaande de "explosieven", "filmpjes", "conducteur", "verklaringen tegenover de parkingeigenaar", "tegenstrijdige verklaringen voor het CGVS mbt het inlichten van de conducteur" en "vrees voor de Afghaanse overheid".

In een derde middel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij is van mening dat in 2015 de hoeveelheid aanslagen in Kabul spectaculair is gestegen. Daarom oordeelt hij dat er nog steeds dagelijks aanslagen worden gepleegd in Kabul waarbij men weliswaar "high profile" doelwitten viseert en ook zonder verpinken talloze onschuldige burgers om het leven brengt, zodat onmogelijk kan worden volgehouden dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Kabul met zijn voltallige gezin met zes kinderen, geen enkel reëel risico loopt op ernstig en willekeurig geweld.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad gaat eerst in op de toelichting bij de motieven van de bestreden beslissing die betrekking heeft op zijn verklaringen en daarna wordt het betoog over het rijbewijs en de nieuwe stukken besproken.

Wat de "explosieven" betreft, treedt de Raad de Commissaris-generaal bij dat dit niet werd vermeld in het DVZ-interview, terwijl dergelijke informatie wel degelijk belangrijk genoeg is om van bij het begin van de asielprocedure uitdrukkelijk te vermelden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15). Ook de verwijzing naar het feit dat verzoeker zijn relaas bondig diende te vertellen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker eerst slechts vaag verwijst naar "dingen" of "spullen" die hij moest vervoeren, om hier later over te verklaren dat hij het altijd over "explosieven" heeft gehad.

Verzoeker houdt vast aan de versie van zijn asielrelaas waarbij hij de dreig"filmpjes" pas heeft gezien nadat zijn bus werd geladen. Het vasthouden aan een versie van zijn relaas, terwijl hij voordien andere verklaringen heeft afgelegd overtuigt de Raad van het feit dat verzoeker zijn verhaal ongeloofwaardig is op dit punt. Verzoekers verklaringen aangaande zijn "conducteur" die bij de bus al dan niet ongemoeid is gelaten door de taliban blijven ook met de toelichting in het verzoekschrift zeer vaag, zodat deze toelichting in het verzoekschrift niet toelaat om dit motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoeker verwijst op dit punt immers naar de verklaringen die hij heeft afgelegd, maar toont hiermee niet aan dat de conclusie van de Commissaris-generaal aangaande deze verklaringen foutief is, integendeel. Verzoeker stelt dat zijn tegengestelde "verklaringen tegenover de parkingeigenaar" te wijten zijn aan een subtiel verschil in verklaringen en de vertaling ervan. De Raad acht dit echter niet aannemelijk, aangezien verzoeker zijn toelichting op dit punt beperkt tot een loutere bewering. Verzoeker weerlegt het motief over zijn "tegenstrijdige verklaringen voor het CGVS mbt het inlichten van de conducteur" niet met de verwijzing naar het moment en de plaats waar hij dit heeft verklaard, aangezien uit het CGVS-interview blijkt dat verzoeker op dit punt enerzijds heeft verklaard dat hij tijdens het rijden niet heeft gepraat met zijn conducteur over wat er werd ingeladen en anderzijds heeft verklaard dat hij onderweg hem heeft verteld dat hij explosieven moest smokkelen. Verzoekers betoog dat dit geen tegenstrijdige verklaringen betreffen kan dan ook niet worden bijgetreden. In zoverre verzoeker nog voorhoudt een "vrees voor de Afghaanse overheid" te hebben, merkt de Raad op dat gelet op de ongeloofwaardigheid van het incident dat verzoeker heeft gehad met de taliban, hij evenmin geloofwaardig kan zijn dat hij als gevolg hiervan zou worden verdacht van samenwerking met de taliban.

Verzoekers toelichting in het verzoekschrift om alsnog de Raad te overtuigen van zijn beroep als buschauffeur wordt daarnaast evenmin aanvaard, omdat verzoeker in het CGVS-interview niets aangaf in de zin dat hij niet het gepaste rijbewijs had (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10): "Als chauffeur heb je geen andere documenten nodig, alleen maar een rijbewijs." De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet over het gepaste rijbewijs beschikt en dat hij tot voor zijn verzoekschrift over geen andere documenten beschikte dan zijn taskara en zijn rijbewijs. Het feit dat verzoeker thans kopies voorlegt van een aankoopbewijs van zijn bus en van foto's, daargelaten het feit dat kopies gemakkelijk te fabriceren zijn, laat niet toe om de geloofwaardigheid van verzoeker te herstellen, aangezien dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 19 november 2015 (landeninformatie, stuk 14, nr. 3). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (Landeninformatie, stuk 14, nr. 4) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan.

Verzoeker voert tegen deze motivering slechts een zeer algemeen doch geen enkel inhoudelijk verweer, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Er

dient dan ook vastgesteld, gezien het voorgaande, dat verzoeker in de stad Kabul aldus geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

2.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP